

П. М. КОРНЄВА,
аспірант кафедри трудового права
Національного юридичного університету
імені Ярослава Мудрого

РЕАЛІЗАЦІЯ ПРИНЦИПУ СПРАВЕДЛИВОСТІ У ВІДНОСИНАХ ІЗ СОЦІАЛЬНОЇ ПІДТРИМКИ НАСЕЛЕННЯ УКРАЇНИ

У статті досліджено організаційно-правову форму соціального забезпечення – соціальну підтримку, та реалізацію принципу справедливості у відносинах з її надання. Описано основні принципи надання соціальних послуг та їх співвідношення із принципом справедливості. Розглянуто проблемні питання державних стандартів соціального обслуговування та дії принципу справедливості під час призначення і скасування пільг, компенсацій і гарантій.

Ключові слова: принцип справедливості, соціальна справедливість, соціальна підтримка, соціальні послуги, соціальні пільги, соціальні гарантії.

Постановка проблеми. Соціальна підтримка є важливою організаційно-правовою формою соціального забезпечення, яка має ґрунтуватися на принципі соціальної справедливості. Держава не в змозі в повному обсязі виконувати взяті на себе зобов'язання в цій сфері, що призводить до обмеження або позбавлення певних категорій громадян соціальної підтримки, що є явним проявом несправедливості. Тому нагальною необхідністю є дослідження такої організаційно-правової форми соціального забезпечення, як соціальна підтримка, та реалізації принципу справедливості у випадках її встановлення або скасування.

Метою цієї статті є дослідження соціальної підтримки як організаційно-правової форми соціального забезпечення та реалізації принципу соціальної справедливості у випадках встановлення, обмеження чи скасування надання соціальної підтримки населенню України.

Аналіз останніх досліджень. Проблеми правового регулювання соціального забезпечення в цілому і соціальної підтримки зокрема були предметом дослідження таких представників юридичної науки, як В. С. Андреев, В. М. Андріїв, Н. Б. Болотіна, О. Д. Зайкін, М. Л. Захаров, О. Є. Мачульська, С. М. Прилипко, Б. І. Сташків, Є. Г. Тучкова, Н. М. Хуторян, Я. М. Фогель, М. М. Шумило, Л. П. Шумна, О. М. Ярошенко та ін. Разом з тим розвиток законодавства потребує й надалі глибокого вивчення та аналізу концептуальних основ соціального забезпечення, до яких слід віднести й реалізацію принципу справедливості у відносинах із соціальної підтримки населення України.

Виклад основного матеріалу. Соціальна підтримка – це організаційно-правова форма соціального забезпечення, що полягає в повному або частковому поновленні у фізичних осіб або окремих соціальних груп, які перебувають у складних життєвих обставинах і не можуть самостійно їх подолати, здатності піклуватися про своє особисте життя і брати участь у суспільному житті шляхом безоплатного надання соціальних послуг і матеріальної допомоги в передбачених законодавством формах [1, с. 18].

Соціальна підтримка не є обов'язком держави та відповідних її інституцій (на відміну, наприклад, від загальнообов'язкового соціального страхування); вона запроваджується на розсуд держави, місцевих громад, громадських організацій і трудових колективів у разі потреб, викликаних негативними явищами економічного та організаційного характеру у суспільстві. На сьогодні в Україні, як справедливо зазначають фахівці, їх наслідками є зниження рівня життя значної частини населення, значна частка прихованого безробіття, різка поляризація населення за рівнем доходу, дитяча безпритульність тощо [2, с. 25]. Особливо відчутно негативні фактори в економіці впливають на осіб, які не в змозі самостійно забезпечити собі навіть мінімальний рівень життя.

Між тим, для України як соціальної держави важливими є положення, які фахівці наводять серед основних засад діяльності. Соціальна держава покликана втілювати ідеї партнерства, добробуту, єднання, громадянської злагоди й національного миру, намагатися забезпечувати кожному громадянину гідні умови життєдіяльності, соціальну захищеність, а в ідеалі – однакові життєві можливості для реалі-

зації особистості в соціумі. Її діяльність спрямована на загальне благо, утвердження в суспільстві соціальної справедливості. Ця держава згладжує майнову та іншу соціальну нерівність, допомагає знедоленим, турбується про надання кожному роботи чи іншого джерела існування, про збереження миру в суспільстві, формування сприятливого для індивіда життєвого середовища [1, с. 11].

Соціальна підтримка з боку держави здійснюється за рахунок державного і місцевих бюджетів, ресурси яких у сучасних умовах є вкрай обмеженими. Їх розподіл має відбуватися з урахуванням принципу справедливості. Забезпечення в Україні як соціальній державі соціальної підтримки найбільш незахищених та слабких прошарків населення неможливе без створення ефективного правового механізму. Саме тому дослідження реалізації принципу справедливості у відносинах із надання соціальної підтримки потребує уваги науковців, які є фахівцями у сфері соціального забезпечення.

У створенні ефективно соціальної підтримки провідна роль має належати організаційно-економічним заходам, спрямованим на подолання суттєвих недоліків у цій важливій для населення України справі. Так, Л. П. Шумна справедливо зазначає, що існуюча в Україні система соціальної підтримки громадян не забезпечує належного захисту більшості населення, оскільки не охопленими соціальними послугами залишаються значні його прошарки. Система надання послуг є недостатньо ефективною; бракує комплексного підходу до подолання людиною виникаючих складних життєвих ситуацій. На жаль, соціальні послуги задовольняють лише невідкладні потреби вразливих груп населення, та й вони не орієнтовані на запобігання виникненню складних життєвих обставин. Брак гнучкої й цілеспрямованої державної політики у сфері соціальної підтримки – одна з основних проблем поточного періоду. Колишня радянська система, побудована на зрівняльних принципах, виявила свою неефективність, однак і діюча не дозволяє справедливо перерозподіляти ресурси на користь тих громадян, які найбільше потребують допомоги з боку держави. Підтримка їм найчастіше надається за категоріальним принципом, незалежно від матеріального становища й потреб її одержувачів. По суті, заходи соціальної підтримки населення виконують функцію компенсації надлишкової соціальної нерівності [1, с. 3].

Організаційно-правові заходи із соціальної підтримки мають супроводжуватися належним правовим регулюванням, спрямованим, у тому числі, на забезпечення справедливості. Проаналізувати ефективність законодавства щодо принципу справедли-

вості у відносинах із соціальної підтримки можна на прикладі однієї з її основних форм – соціального обслуговування.

Відповідно до ст. 3 Закону України «Про соціальні послуги» від 19.06.2003 № 966-IV [3] надання соціальних послуг ґрунтується на принципах адресності та індивідуального підходу; доступності та відкритості; гуманності; комплексності; максимальної ефективності використання бюджетних та позабюджетних коштів суб'єктами, що надають соціальні послуги; дотримання суб'єктами, що надають соціальні послуги, державних стандартів соціальних послуг тощо. Звернемо спеціальну увагу на те, що серед них є принципи законності і соціальної справедливості.

Такий підхід до правового регулювання відносин із соціального обслуговування можна тільки вітати, якщо б не питання реалізації встановленого порядку надання послуг. Зокрема, сам Закон набрав чинності 01.01.2004 р., а норма про те, що перелік соціальних послуг затверджується центральним органом виконавчої влади у сфері соціальної політики, з'явилася у ньому тільки у 2012 р. Крім того, Законом передбачено, що державний стандарт соціальної послуги – це визначені нормативно-правовим актом центрального органу виконавчої влади у сфері соціальної політики зміст та обсяг, норми і нормативи, умови та порядок надання соціальної послуги. Та стандарти соціальних послуг (Стандарт надання послуги з призначення та виплати одноразової матеріальної допомоги інвалідам та непрацюючим малозабезпеченим особам, Стандарт надання реабілітаційних послуг інвалідам та дітям-інвалідам [4], Державний стандарт догляду вдома [5]) розроблені та затверджені на централізованому рівні лише у 2015 році. Навряд чи такий стан справ сприяє реалізації закріплених у Законі принципів гуманізму та соціальної справедливості.

Практика свідчить, що кількість державних соціальних стандартів та програм, спрямованих на різні категорії громадян, які потребують соціального захисту, постійно зростає. Збільшення державних гарантій автоматично веде до дисбалансу між гарантіями та можливостями державної системи соціальних послуг і відповідно – до дефіциту суспільних ресурсів. Значний обсяг витрат на соціальні послуги, на жаль, не забезпечує підвищення їх ефективності. Всім зрозуміло, що ефективна реалізація соціальних послуг – це не лише гарантовані державою соціальні виплати, а насамперед, розвинена мережа соціальних послуг, що надаються з урахуванням особливостей і потреб різних категорій клієнтів на умовах поєднання принципів адресності й справедливості.

Видається, що реалізація принципу справедливості у наданні соціальних послуг має будуватися саме на засадах адресності, з поступовою реалізацією індивідуального підходу при визначенні потреб потенційних одержувачів та шляхів вирішення їх проблем. Проте переведення соціальних програм на засади адресності не гарантує підвищення адресації допомоги бідним, оскільки чинний порядок отримання соціальних послуг базується на перевірці офіційних надходжень. У таких умовах незареєстровані доходи стають бар'єром на шляху визначення дійсного права сім'ї чи домогосподарства на державну підтримку, що знижує соціальну ефективність соціальних пільг, стримує розширення програм за рахунок бідного населення, а отже, порушує принцип соціальної справедливості. Таким чином, в умовах значних масштабів незареєстрованих доходів у країні, перспективним шляхом є запровадження непрямої оцінки доходів претендентів на адресні види державної соціальної допомоги.

Принцип соціальної справедливості має пронизувати всю систему соціальної підтримки населення, інакше вона просто не виконуватиме функцію соціального захисту громадян. Правове регулювання надання соціальних пільг як форма соціальної підтримки теж потребує удосконалення. Необхідно розрізняти пільги, що надаються громадянам за життєвих обставин, які зумовлюють необхідність особливої уваги до людини (тобто є частиною державної системи соціального забезпечення), та пільги, пов'язані зі службовим статусом особи чи видом її трудової діяльності. Тому всю систему державних пільг поділимо на соціальні та професійно-побутові. Під соціальними необхідно розуміти такі пільги, які пов'язані із життєзабезпеченням громадян та зумовлені зниженням рівня їх доходів нижче прожиткового мінімуму або втратою (зниженням) працездатності. Ці пільги можна розглядати як один із видів соціального забезпечення. Правовою підставою надання громадянам соціальних пільг є настання соціального ризику за обставин, передбачених законодавством. Аналіз міжнародної практики та національного законодавства показав, що такими обставинами є непрацездатність, втрата годувальника, хвороба, безробіття, часткове безробіття [6, с. 122].

Для значної кількості громадян України пільги, компенсації і гарантії, право на які передбачено чинним законодавством, є додатком до основних джерел існування. Вони є необхідною складовою частиною конституційного права на забезпечення достатнього життєвого рівня (ст. 48 Конституції України), який не може бути нижчим від прожитко-

вого мінімуму, встановленого законом (ч. 3 ст. 46 Конституції України). Звуження змісту та обсягу цього права шляхом прийняття нових законів або внесення змін до чинних законів за ст. 22 Конституції України не допускається.

Однак практика ревізування пільг, компенсацій і гарантій триває. Приміром, 2015 рік ознаменувався скасуванням цілої низки пільг та компенсацій. Зокрема, Законом України «Про внесення змін та визнання такими, що втратили чинність, деяких законодавчих актів України» від 28.12.2014 р. № 76-VIII [7] скасовано право на першочергове забезпечення путівками «чорнобильців» 2 та 3 категорій, доплати і компенсації громадянам, які проживають та працюють на територіях радіоактивного забруднення (передбачені статтями 37 і 39 Закону України «Про статус і соціальний захист громадян, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи» від 19.12.1991 р. № 2001-XII), а також змінено низку пільг та компенсацій потерпілим дітям та їх батькам. Скасовано право безплатного проїзду для деяких пільговиків, зокрема для: учасників війни, осіб, що мають особливі (в тому числі трудові) заслуги перед Батьківщиною та інших осіб, на яких поширюється чинність Закону України «Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту» від 22.10.1993 р. № 3551-XII. Крім цього, визначено, що значна частина пільг надаватиметься за умови, якщо розмір середньомісячного сукупного доходу сім'ї в розрахунку на одну особу за попередні 6 місяців не перевищує величини доходу, який дає право на додаткову соціальну пільгу у порядку, визначеному Кабінетом Міністрів України.

На цей час усе більше можна почути, що аналіз ефективності наявної в Україні системи надання пільг вказує, що вона була сформована без узгодження з чинним законодавством та без урахування особливостей економічних процесів, що лише посилює соціальну несправедливість. Оскільки для найбільш уразливих верств населення встановлено найменшу кількість пільг. Водночас надмірне розширення кола пільговиків призвело до знецінення самої ідеї їх надання тим категоріям населення, які мають найбільші заслуги перед суспільством. Таким чином, ми зіткнулися із ситуацією, коли пільги не виконують функції соціального захисту найбільш нужденних верств населення. Усе більше говорять про необхідність скасування соціальної підтримки та її заміни на адресну допомогу. Однак зупинення пільг, компенсацій і гарантій, які фінансуються із бюджетів усіх рівнів, порушує вимоги ч. 4 ст. 43, ч. 3 ст. 46 та ст. 48 Конституції України. Насамперед це стосуєть-

ся тих категорій громадян, пенсії, заробітні плати яких (з урахуванням інших джерел доходів) є нижчими від визначених законом чи від прожиткового мінімуму, встановленого законом. Ці явища наочно демонструють вияв несправедливості.

Конституційний Суд України (далі – КСУ) у своїх рішеннях неодноразово доходив висновку, що зупинення, обмеження чи скасування Законом дії положень інших законів України щодо надання пільг, компенсацій і гарантій суперечить статтям 8, 16, 22, 43, 46, 48 та 49 Конституції України. Наприклад, у п. 4 мотивувальної частини Рішення КСУ від 11 жовтня 2005 р. № 8-рп/2005 (справа про рівень пенсії і щомісячного довічного грошового утримання) [8] він розтлумачив принцип недопустимості звуження змісту та обсягу існуючих прав і свобод людини, зокрема там було подано визначення ряду конституційних понять. Так, зміст прав і свобод людини – це умови і засоби, які визначають матеріальні та духовні можливості людини, необхідні для задоволення потреб її існування та розвитку. Звуження змісту прав і свобод означає зменшення ознак, змістовних характеристик можливостей людини, які відображаються відповідними правами та свободами, тобто якісних характеристик права. Обсягом прав людини є кількісні показники відповідних можливостей, які характеризують його множинність, величину, інтенсивність, ступінь вияву та виражені в певних одиницях виміру. Звуження обсягу прав і свобод – це зменшення кола суб'єктів, розміру території, часу, розміру або кількості благ чи будь-яких інших кількісно вимірюваних показників використання прав і свобод, тобто їх кількісної характеристики.

Таким чином, справедливим буде лише той порядок надання соціальної підтримки населенню, за якого держава на етапі її встановлення буде реально оцінювати свої можливості. Держава не має права

спочатку встановлювати, а з часом позбавляти людей права на одержання пільг та допомог на власний розсуд. Таке обмеження можливе лише стосовно майбутніх правонабувачів, але не щодо тих осіб, на яких ці положення вже поширюються. Зменшення або позбавлення виплат є звуженням обсягу права на соціальну підтримку населення, що ніяк не узгоджується із принципом соціальної справедливості.

Висновки. Принцип соціальної справедливості має стати базовим у наданні соціальної підтримки населенню, оскільки його реалізація означає справедливий розподіл доходів, розподіл соціальних благ, що сприяє підвищенню рівня та покращенню якості життя найбільш вразливих категорій громадян.

Необхідна подальша робота з удосконалення правового механізму забезпечення соціальної підтримки населення України з метою реалізації принципу соціальної справедливості. При цьому слід враховувати те, що він: має базуватися на поєднанні імперативних і диспозитивних засад, має широку сферу дії, оскільки регулює різноманітні відносини, що забезпечуються нормами різних галузей (від конституційного права і права соціального забезпечення до трудового і муніципального права). Наприклад, спрямованими на реалізацію принципу справедливості слід вважати положення колективних договорів, за якими право користування соціальною інфраструктурою підприємств (лікувально-профілактична та оздоровча бази, заклади дозвілля та ін.) зберігається за працівниками підприємств, які залишили роботу у зв'язку із виходом на пенсію.

Разом з тим таке широке коло відносин і спрямованих на їх регулювання нормативно-правових актів не дає підстави для висновків щодо формування нових галузей права. Скоріше, ці засади дають підстави для систематизації різноманітного нормативного матеріалу у такій формі, як консолідація.

ЛІТЕРАТУРА

1. Шумна Л. П. Соціальна підтримка як організаційно-правова форма соціального забезпечення : автореф. дис. ... д-ра юрид. наук : 12.00.05 / Л. П. Шумна ; Чернігів. держ. технолог. ун-т. – Х., 2014. – 39 с.
2. Правове регулювання соціального обслуговування населення в сучасних умовах: проблеми теорії та практики : монографія / В. О. Гончаров, С. М. Прилипка, Л. П. Шумна, О. М. Ярошенко ; за наук. ред. О. М. Ярошенка. – Х. : Юрайт, 2012. – 312 с.
3. Про соціальні послуги : Закон України від 19.06.2003 № 966-IV // Відом. Верхов. Ради України. – 2003. – № 45. – Ст. 358.
4. Про затвердження стандартів надання послуг соціальної підтримки населенню : наказ М-ва соц. політики України від 05.01.2015 № 1 // Офіц. вісн. України. – 2015. – № 9. – Ст. 261.
5. Про затвердження Державного стандарту догляду вдома : наказ М-ва соц. політики України від 13.11.2013 № 760 // Офіц. вісн. України. – 2013. – № 93. – Ст. 3470.

6. Шумна Л. П. Поняття та види соціальної підтримки / Л. П. Шумна // Збірник наукових праць Харківського національного педагогічного університету імені Г. С. Сковороди. «Право». – 2011. – Вип. 17. – С. 119–125.
7. Про внесення змін та визнання такими, що втратили чинність, деяких законодавчих актів України : Закон України від 28.12.2014 № 76-VIII // Відом. Верхов. Ради України. – 2015. – № 6. – Ст. 40.
8. Рішення Конституційного Суду України у справі за конституційними поданнями Верховного Суду України та 50 народних депутатів України щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень абзаців третього, четвертого пункту 13 розділу XV «Прикінцеві положення» Закону України «Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування» та офіційного тлумачення положення частини третьої статті 11 Закону України «Про статус суддів» (справа про рівень пенсії і щомісячного довічного грошового утримання) : рішення Конституц. Суду України від 11.10.2005 № 8-рп/2005 // Офіц. вісн. України. – 2005. – № 42. – Ст. 2662.

REFERENCES

1. Shumna L. P. (2014). Sotsialna pidtrymka yak orhanizatsiino-pravova forma sotsialnoho zabezpechennia [Social support as a legal form of social security]. Extended abstract of Doctor's thesis. Kharkiv [in Ukrainian].
2. Honcharov V. O., Prylypko S. M., Shumna L. P., Yaroshenko O. M. (2012). *Pravove rehuliuвання sotsialnoho obsluhovuvannia naseleння v suchasnykh umovakh: problemy teorii ta praktyky* [Legal regulation of social services in the present conditions : problems of theory and practice]. Kharkiv: Yurait [in Ukrainian].
3. Pro sotsialni posluhy: Zakon Ukrainy vid 19.06.2003 № 966-IV [Social Services : Law of Ukraine of 19.06.2003 № 966 -IV]. (2003, 19 July). *Vidom. Verkhov. Rady Ukrainy*. – *Data of Supreme Council of Ukraine 2003*, № 45, St. 358 [in Ukrainian].
4. Pro zatverdzhennia standartiv nadannia posluh sotsialnoi pidtrymky naseleńniu: nakaz Ministerstva sotsialnoi polityky Ukrainy vid 05.01.2015 № 1 [On approval of standards for the provision of social support services , order of the Ministry of Social Policy of Ukraine dated 05.01.2015 № 1]. (2015, 05 January). *Ofits. visn. Ukrainy*. – *Official Journal of Ukraine 2015*, № 9, St. 261 [in Ukrainian].
5. Pro zatverdzhennia Derzhavnogo standartu dohliadu vdoma: nakaz Ministerstva sotsialnoi polityky Ukrainy vid 13.11.2013 № 760 [On approval of the State standard of care at home: order of the Ministry of Social Policy of Ukraine of 11.13.2013 № 760]. (2013, 13 November). *Ofits. visn. Ukrainy*. – *Official Journal of Ukraine 2013*, № 93, St. 3470 [in Ukrainian].
6. Shumna L. P. (2011). Poniattia ta vydy sotsialnoi pidtrymky [Concept and types of social support]. *Zbirnyk naukovykh prats Kharkivskoho natsionalnoho pedahohichnoho universytetu imeni H. S. Skovorody*. – Scientific works of Kharkiv National Pedagogical University H. S. Skovorody. Vol. 17,. 139-145 [in Ukrainian].
7. Pro vnesennia zmin ta vyznannia takymy, shcho vtratyly chynnist, deiakyykh zakonodavchykh aktiv Ukrainy: Zakon Ukrainy vid 28.12.2014 № 76-VIII [On amendments and ceasing invalid some legislative acts of Ukraine: Law of Ukraine of 12.28.2014 № 76-VIII]. (2014, 28 December). *Vidom. Verkhov. Rady*. – *Data of Supreme Council of Ukraine 2015*, № 6, St.40 [in Ukrainian].
8. Rishennia Konstytutsiinoho Sudu Ukrainy u spravi za konstytutsiinymy podanniamy Verkhovnoho Sudu Ukrainy ta 50 narodnykh deputativ Ukrainy shchodo vidpovidnosti Konstytutsii Ukrainy (konstytutsiinosti) polozhen abzatsiv tretoho, chetvertoho punktu 13 rozdilul XV «Prykintsevi polozhennia» Zakonu Ukrainy «Pro zahalnooboviazkove derzhavne pensiine strakhuvannia» ta ofitsiinoho tлумachennia polozhennia chastyny tretoi statti 11 Zakonu Ukrainy «Pro status suddiv» (sprava pro riven pensii i shchomisiachnoho dovichnoho hroshovoho utrymannia): rishennia Konstytutsiinoho Sudu Ukrainy vid 11.10.2005 № 8-рп / 2005 [The decision of the Constitutional Court of Ukraine in the constitutional provision the Supreme Court of Ukraine and 50 people's deputies of Ukraine regarding the conformity to the Constitution of Ukraine (constitutionality) of the provisions of paragraphs third, fourth, paragraph 13, section XV «Final Provisions» Law of Ukraine «On Compulsory State Pension Insurance» and the official interpretation of the provisions of Article 11 of the Law of Ukraine «on the status of judges» (case on the level of pensions and monthly lifetime allowance): the Constitutional Court of Ukraine of 11.10.2005 № 8-рп / 2005]. (2005, 11 October). *Ofits. visn. Ukrainy*. – *Official Journal of Ukraine 2005*, № 42, St. 2662 [in Ukrainian].

П. М. КОРНЕВА

аспірант кафедри трудового права Національного юридического університета
імені Ярослава Мудрого

РЕАЛИЗАЦИЯ ПРИНЦИПА СПРАВЕДЛИВОСТИ В ОТНОШЕНИЯХ ПО СОЦИАЛЬНОЙ ПОДДЕРЖКЕ НАСЕЛЕНИЯ УКРАИНЫ

Статья посвящена исследованию организационно-правовой формы социального обеспечения – социальной поддержки и реализации принципа справедливости в отношениях по ее обеспечению. Описаны основные принципы предоставления социальных услуг и их соотношение с принципом справедливости. Рассмотрены проблемные вопросы государственных социальных стандартов социального обслуживания. Исследовано действие принципа справедливости при назначении и отмене льгот, компенсаций и гарантий.

Ключевые слова: принцип справедливости, социальная справедливость, социальная поддержка, социальные услуги, социальные льготы, социальные гарантии.

P. M. KORNYEVA

PhD Candidate of the Department of Labor Law of Yaroslav Mudryi National Law University

IMPLEMENTATION OF THE PRINCIPLE OF FAIRNESS IN RELATIONS OF SOCIAL SUPPORT IN UKRAINE

Problem setting. Article is devoted to analysis of implementation of the principle of fairness in relations of social support in our country.

Social support is an important organizational form of social security. It should be based on the principle of social justice. The state is not able to provide its obligations in this area completely, which leads to restriction or deprivation of certain categories of social support, that is a clear manifestation of injustice. Therefore, it is necessary to study the indicated legal form of social security in terms of the principle of social justice in cases of installation, limitation or cancellation of social support to the population of Ukraine.

Target of research. The purpose of this article is to study the support both the legal form of social welfare and of the principle of social justice in cases of installation, limitation or cancellation of social support to the population of Ukraine.

Analysis of resent researches and publications. The scientists, who were engaged in research of the specified question, are: V. S. Andreev, V. M. Andriiv, N. B. Bolotina, A. D. Zaykin, M. L. Zakharov, S. M. Prylypko, E. G. Tuchkova, M. N. Shumylo, O. N. Yaroshenko and others.

Article's main body. The current system of social support of citizens of Ukraine does not provide correct protection of groups of population that is not covered by most social services. The principle of social justice should permeate the social support system, otherwise it just does not functionate as social protection.

The state is trying to implement social support of citizens by creating and providing a number of benefits, compensations etc. Unfortunately, it is not always possible to implement them, because the amount of support exceeds the financial capacity of the state. The order will be equitable for social support of the population while the state will realistically assess their capabilities because narrowing or deprivation of certain rights is a clear manifestation of abuse of justice.

Conclusions and prospects for the development. The equitable order for social support of the population while the state will realistically assess their capabilities. The state has no right firstly to set and secondly to narrow or deprive people of the rights to benefits and subsidies at their discretion. This limitation is only possible on the future successor, but not to those which already apply these provisions.

Key words: social support, principle of equity, social benefits, social facilitation.